

Speditzione in abbonamento postale

Maj 1942-XX

Poštnina plačana v gotovini

Odmev iz Afrike

Kip Matere božje, ki ga je napravil črni umetnik

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: **Roma (123), Via dell'Olmata 16.** (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Preč. g. Janez Sušnik, Ljubljana. — Preč. g. dr. Alojzij Merhar, kanonik, Ljubljana. — Preč. g. Josip Bambič, župni uprav., Polica. — Marija Sušteršič, Dolenji Logatec. — Marija Dečman, Savlje. — Filip Hočevar, S. Daniele. — Ivan Lampe, Višne. — Marija Lazar, Podbela. — Marija Majeršič, Postumia. — Marcela Furlan, Aidussina. — Katarina Trlikar, Podbela. — Ivan Klančič, Mirna. — G. Škrlj, Verpagliano. — Frančiška Vičič, Postumia. — Ivana Nabrgoj, Lozice. — Frančiška Novak, Črniče (mesto nagrobnega venca blagi Novakovi mami so farani iz Malovs darovali za afr. misijone 90 lir. — Bog povrni! Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Določila sv. Kongregacije de Propaganda

Preč. gospod p. Andrej Windels, lazarist, je bil imenovan za apostol. prefekta v Bikoro (Belg. Kongo).

Preč. gospod p. Peter de Alcantara, kapucin, je bil imenovan za apostol. prefekta v Berberati v franc. Ekv. Afriki.

Preč. gospod p. Jožef Grueter, Marianhillski misijonar, je bil imenovan za apostol. vikarja v Umtata (Južna Afrika).

Svetinjice, rožni venci, škapulirji

Kako dobrodošli so misijonarjem in kako lepo prosijo zanje. Vsak zamorec, ko se začne pripravljati na sveti krst, dobi Marijino svetinjico in jo z veseljem obesi okrog vratu. Na dan sv. krsta jim podari misijonar rožni venec — seveda, ako jih ima. — Tudi tega si zamorci nadenejo okrog vratu in ga molijo vsak dan prav goreče. Dragi misijonski prijatelji, toplo se priporočamo za zgoraj imenovane nabožne predmete, ako vam je mogoče kaj prispevati. — Pošljite, prosimo, na Družbo sv. Petra Klaverja. Naslov glejte zgoraj.

Blagoslov in bodrilo sv. očeta

(Pismo državnega tajnika Nj. Svetosti na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, kot odgovor na poklonjene tiskovine, katere je izdala Klaverjeva družba v letu 1940.)

Vatikan, 8. oktobra 1941.

Državno tajništvo
Nj. Svetosti.
Štev. 30.557.

Gospa grofica!

Svetemu očetu so tiskovine, katere je izdala Družba sv. Petra Klaverja (letnik 1940) in katere ste v otroški vdanosti položili k nogam Nj. Svetosti — nov govoreč dokaz delavne gorečnosti za veliko nalogo širjenja svetega evangelija v poganskih deželah.

Sveti oče je zadovoljen zaradi uspešne uredniške delavnosti, katero vrši zaslužna Klaverjeva družba, in katera kljub premnogim težavam sedanjih žalostnih časov z vztrajnosto in pogumom zasleduje vzvišene namene svojega cilja. Nj. Svetost goji odkritosrčno željo, da bi svetlejša bodočnost, katera ni daleč, uravnala pota Vašemu podjetju in odprla obsežna polja njegovi delavnosti.

Sveti oče se zahvaljuje za vdanostno poklonitev in za izraze plemenitih čustev. Iz srca podeljuje svoj apostolski blagoslov Vam, vsem članom, dobrotnikom in podpornikom Klaverjeve družbe ter kliče obilico božjih milosti nad vse.

Zahvaljujoč se za letnik, katerega ste zame določili, porabim to priložnost in beležim z izrazi odličnega spoštovanja

Vaš v Gospodu vdani

L. kardinal Maglione, s. r.

Grofici Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja, Rim.

Vedno novi izpreobrnjenci

Piše škof Boivin, apostol. vikar ob Obrežju slonove kosti.

Nikdar se Vam ne bomo mogli dovolj zahvaliti za dobre, ki smo jih prejeli od Vaše Klaverjeve družbe. Ljubi Bog naj Vam poplača po zasluženju in naj Vam da vsega dobrega, česar si sami najbolj želite, zlasti, da bi Vaša blagopokojna ustanoviteljica bila kmalu deležna časti oltarja. Ko sem bil v Rimu na obisku, sem obiskal njen grob in molil za prospeh njenega dela, da bi se po Vaši družbi kraljestvo Kristusovo v Afriki vedno bolj širilo. Zlasti želim to za vikariat, v katerega me je postavila sveta stolica v Rimu.

Že poprej bi Vam pisal, pa me je vojska zajela med potjo nazaj. Ko sem prišel na svoje mesto, so bili misijonarji večinoma že mobilizirani. Kar mogoče sem se brigal, da bi na vsaki misijonski postaji obdržal vsaj po enega misijonarja. Vlada je moji prošnji ugodila, jaz pa sem takoj nastopil potovanje po vikariatu. Prav potolažen sem bil, ko sem videl, kako so dozdej vsi patri ne le ohranili misijone na prejšnji stopinji, ampak versko življenje še razširili in poglobili. En teden pozneje pa so se vsi mobilizirani misijonarji vrnili na svoje postojanke. Napravil sem drugo potovanje in po misijonih delil zakrament svete birme. Kako sem bil vesel, ko sem videl, da se sv. vera vedno bolj širi. Žal, da misijonarjev primanjkuje in ne moremo vsemu kaj; nekateri misijonarji imajo zelo razširjen delokrog in ne morejo tako pogosto k svojim ovčicam kot bi radi. Pač imamo zamorske katehiste, a jih je premalo; zato, ker jih ne moremo vzdrževati. Čeprav so časi težki, sem ustanovil tri nove misijone, in upam, da jih bom tekom leta še nekaj.

Prav toplo Vam priporočam naše malo semenišče. Je vse premajhno za vse gojence, toda denarja ni, da bi zidali novo in večje, da bi zadostovalo za potrebe vikariata. In vendar bo treba na to misliti. Prosim, molite za nas in z nami k Vaši blagopokojni ustanoviteljici, da bo ona nagnila srca misijonskih prijateljev, ki bodo pripravljene, da nekaj svojega denarja nalože v nebeško hranilnico. In to morejo najbolj vprav s tem, da podpirajo misijone.

*»Govori malo, pa tisto dobro,
tako bo tebi v čast.«*

(Slomšek.)

Misijonar je dobil od dobrotnikov novo motorno kolo. Zamorček Peterček se je prvi spravil nanj.

Prisrčna zahvala misijonarjeva

Piše p. Ferdinand iz Mariannahilla, Južna Afrika.

Kako sem bil vesel, ko sem pred nekaj dnevi dobil veselo novico, da ste poslali prav lepo darilo zame in za moje zamorce v Južni Afriki, ki bo pomagalo pri reševanju duš. Spomnili ste se moje želje, ki sem Vam jo nekoč izrazil: da bi rad zamenjal svoje motorno kolo z drugim. To kolo namreč je za našo »deželo gričev« prelahko, in se tudi nadomestni deli zelo težko dobe. Zaradi tega je moralo nekoč dva meseca čakati v garaži. Po Vaši dobroti pa sem sedaj prišel do prav dobrega motornega kolesa.

Zdaj pa sem Vam dolžan prav prisrčno zahvalo. Saj veste, da afriški misijonar nima bogastva tega sveta, in si sam ne more pomagati. Sprejmite torej iz prepolnega srca izraz najlepše zahvale. Bog Vam tisočkrat plačaj! Iz hvaležnosti bom ta mesec daroval dve sveti maši za Vaše dobrotnike.

Vsak dan do Božiča pa bom molil za Vas in za Vaše dobrotnike za prav poseben blagoslov in se Vas in Vaših potreb spominjal pri svojih vsakdanjih molitvah. Saj me bo motorno kolo na mojih potih po okolici vsak dan spominjalo, komu se imam zahvaliti za to dobroto. V nekaj urah bom že sedel na njem in se v spremstvu zamorskega fanta peljal v misijon sv. Jožefa, 96 km od tu, da bo 250 zamorskih kristjanov moglo jutri biti pri sveti maši in prejeti svete zakramente.

Naposled mi ne zamerite, da se Vam priporočam še za naprej. Sam bom skrbel za pogonska sredstva, ker ima seme-nišče drugih stroškov dovolj v teh težkih časih. Zato Vam bom hvaležen za vsako podporo.

Toliko se niti nismo nadejali

Zahvalno pismo sestre Filiberte, misijon Lituhi, Vzh. Afrika.

Kar smo prejeli misijonskih daril, bodisi te ali one vrste: vsa so nam zelo prav prišla. Toda Vaša zadnja pošiljka z darili za našo bolnišnico je prekosila vse druge. Toliko se nismo nadejali. Kar presenetilo nas je; ker to, kar ste poslali, je za bolniško sestro neobhodno potrebno.

Tu ob jezeru Nyassa sadijo zamorci maniok in se pečajo z ribolovom. To je njih zaslužek in hrana. Od leta 1913. še nisem naletela na tako revne ljudi. Zadnje čase zaradi suše niso mogli dobiti rib in so v pravem pomenu besede stradali. Zaradi tega je pa mnogo ljudi zbolelo in so prišli k nam v bolnišnico. Vaši dobrotniki, ki so zbrali skupaj tako koristne stvari, so s tem pripomogli, da smo mogli tem ubogim ljudem olajšati trpljenje. Ljubi Bog naj vsem dobrotnikom tisočero povrne!

Dobro se zavedamo, da je zdaj povsod draginja. V misijonskih krajih misijonarji trpijo ne le zase, ampak tudi za tiste, ki bi jim radi pomagali, pa jim ne morejo. Pogled v bodočnost tudi ni vesel, toda zaupamo na božjo previdnost, ki more pomagati tudi tam, kjer človeška pomoč odpove. Vaša pošiljka nam je dala novega poguma pri našem misijonskem delu navzlic težavam in zaprekam.

Sprejmite našo globoko zahvalo in bodite prepričani, da bomo molili za Vašo družbo in za znane in neznanе dobrotnike.

*»Lepo je srce, ki se veseli z veselimi,
z žalostnimi žaluje.«* (Slomšek.)

Sveta birma v naselbini gobaveev.

Okrog sto let star birmanec

Piše p. Erazem, misijonar v Južni Afriki.

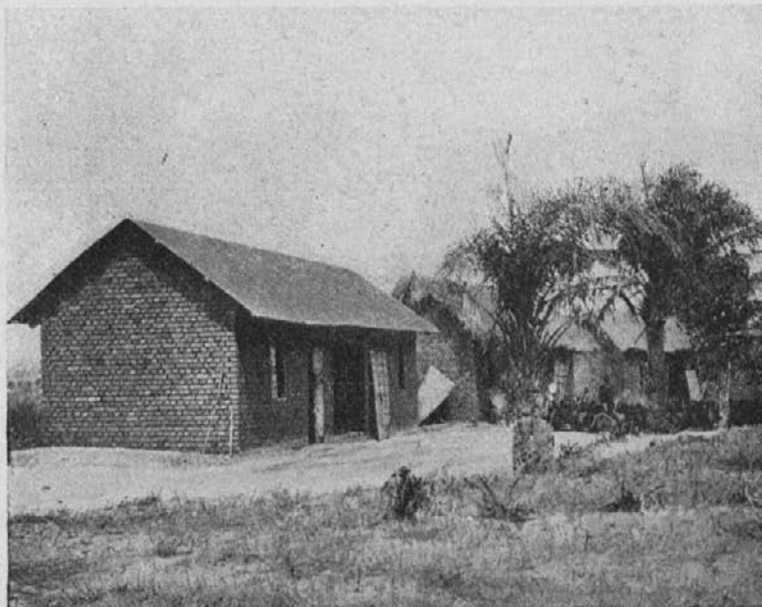
Preteklo nedeljo smo imeli v našem misijonu sveto birmo. Vseh birmancev je bilo 61. Med temi tudi stari zamorski očka David, ki ima že blizu sto let. Več dni je moral hoditi, preden je došel k nam v misijon. Preko neke gore ga je peljala pot, kar je bilo za tako starega moža silno naporno. A vse težave je premagal, da je mogel prejeti zakrament svete birme.

David je imel družino. Žena mu je že davno umrla. Otroci pa so se v teku let razkropili po svetu. Tako sedaj nima nikogar, da bi zanj skrbel. Sosedje mu ne marajo nič pomagati, ker so še vsi pogani. David pa ima še enega brata, ki je samo nekaj let mlajši. Srečni birmanec je sedaj pri nas v misijonu in živi prav lepo. Veseli se, da ga bo ljubi Bog kmalu poklical k sebi v nebesa. Iz srca je hvaležen za milost, da je še na stara leta spoznal vero v pravega Boga.

Suzana se bori in zmaga

Piše misijonska sestra iz dežele Bazuto, Afrika.

Suzana je živela pri svojih starših visoko v gorah dežele Bazuto. Hodila je v našo misijonsko šolo in tako spoznala našo sveto vero. Ko ji je mati zbolela, jo je Suzana pridobila, da se je na smrtni postelji dala krstiti. Po materini

Cvetoči katoliški misijon v Afriki. Ali ga bomo morali zaradi pomanjkanja sredstev zapreti?

smrti je Suzana dobila mačeho, vendar je smela še v šolo hoditi in po krščansko živeti. Kolikor je mogla, je hodila v cerkev v Betel. Pozneje je smela v Betel v sestrsko šolo in je vedno bila tam. Pridno se je učila, ob prostem času pa je pomagala sestram. Kmalu je zahrepenela, da bi tudi sama postala sestra. To misel je sestram razodela. Sestre so spoznale, da bi utegnila biti kdaj še prav dobra redovnica.

Ob ugodni priliki je Suzana očetu sporočila svojo željo in ga prosila za privoljenje. Namesto odgovora je oče sam prijezdil v misijon in je odpeljal deklico domov, da ji iz glave izbije pretirane misli. Ta reč se pa pri poganih vrši s pretepanjem. Suzana je navzlic vsemu ostala stanovitna.

Suzana je pasla živino. Oče je kmalu po tistem dogodku šel od doma v Mohaleskoek iskat dela. To je največji kraj v Bazuto. Suzana je porabila to priliko, da bi ušla. Pribežala je v Betel k sestram misijonarkam. Tu je tri mesece nihče ni iskal. Želela si je v Mekading, da bi bila v ondotnem samostanu sprejeta med črne sestre. Toliko časa je prosila misijonskega predstojnika, da jo je, skupno z njeno tovarišico, ki je tudi hotela postati sestra, pustil v Mekading.

Suzani smo povedali, da ji mi pač damo prostor v samostanu, a s svojim očetom da bo morala sama izvojevati boj. Ona pa je bila brez skrbi, češ: »Oče je v Mohaleskoeku na delu in ne bo vedel, kje sem.«

Res je bil na delu, in sicer je imel posel, ki ga je vodil daleč naokrog. Že dva dni po prihodu Suzane v Mekading se je pojavil tam njen oče. Kot pismonoša je namreč prinašal pošto v Mekading vsak drugi dan. In prav v našem samostanu je bil poštni nabiralnik. V samostanu smo ga vsi poznali, saj je moral večkrat prejem pisem s križcem potrditi, ker pisati ni znal. Toda do tedaj nismo vedeli, da je to Suzanin oče. Tako sta se oče in Suzana videla in se drug drugega močno prestrašila. Suzana je zbežala z drugimi deklicami vred v cerkev. Mož pa se je jezen obrnil do bližnje sestre in vprašal, kaj njegova hčer tu išče. Sestra pa pravi: »Tako torej. Ti si njen oče? No, potem je čisto prav, da si prišel. Suzana bi rada postala sestra in prosi, da ji to dovoliš.«

»Pa zakaj me ne pozdravi?« je ugovarjal oče.

»Je pač bila preveč zmedena,« jo je izgovarjala sestra. »Ako hočeš počakati, jo bom poklicala iz cerkve. Ali pa morebiti prideš v petek in bosta tedaj šla k patru misijonarju in boš tam privolil.«

Oče ni odrekel. V petek je zopet prišel. Bil je videti pri volji. Ni ugovarjal, samo to je zahteval, da dobi 20 volov kot odškodnino. Toliko bi namreč dobil, ako bi Suzano omožil. Ker pa mu 20 volov nismo mogli obljubiti, je zahteval, naj Suzana gre z njim domov. Mi se nismo mogli ustavljati. Oče je jezdil konja, Suzana pa je šla peš 34 km. Toda že prvo noč je Suzana ušla od doma. Hodila je noč in dan in prišla neko jutro k nam v veselje svojih tovarišic in vseh sester.

Po nekaj tednih je oče zopet prišel. Ni bil videti hud, vendar je govoril o tem, da bo morala Suzana domov. Suzana se je zatekla v sosedno misijonsko postajo. Tedaj je očeta zaskrbelo, če si ni morda kaj hudega naredila ter je nas prosil, naj poizvedujemo po njej. Obljubil je, da bo privolil.

Ko je oče zopet prišel in videl, da je Suzana pri nas, je bil zelo vesel. Treba se je bilo odločiti. Pregovorili smo očeta, da je šel s Suzano k misijonskemu predstojniku, kjer je dal popolno dovoljenje. Njegova izjava se je zapisala in oče jo je s svojim znakom podkrižal.

Tako sta bila sedaj oba vesela: oče in hči. Suzana bo zdaj molila za očetovo spreobrnjenje. Hodi še v šolo in se bo izučila za učiteljico. Ima torej še precej dolgo pot, preden bo preoblečena. Upamo, da bo kdaj še prav vneta misijonarka.

Pridni učenci pod nadzorstvom zamorske učiteljice.

Prav posebna potreba

V svoji veliki skrbi za katehiste in šolo za učitelje se obrača predstojnik misijona Luagala, okolica Tanganyika, na Klaverjevo družbo:

Pisal sem pred dvema letoma, v kakšni stiski se nahajam. Medtem ste mi že dvakrat poslali podporo za katehiste, za kar Vam Bog stotero plačaj. Prav za prav bi moral sedaj tiho biti, toda moje potrebe se niso zmanjšale, ampak v veliki meri zvečale. Nisem še mogel kupiti pločevine za streho naše kapele. Zadnjič pa mi je pisal naš prevzvišeni škof, da mi ne bo mogel dajati za mojih 46 zunanjih katehistov več toliko kot do sedaj. To me je zelo potrló.

O Božiču je bilo nad 1000 otrok pri polnočnici. Celo starejši pogani so začeli prihajati k verskemu pouku. In to v kraju, ki je kar preplavljen z islamom. Kako rad bi obdržal vsaj deset svojih zunanjih postaj! In potem moj zavod za učitelje! Kje naj vzamem učitelje, ako ne poskrbim za naraščaj? Do zdaj tukaj šol niti ni bilo, zato je treba orati šele ledino. Treba bo delati in še delati, toda koliko časa bomo zmogli? Zato mi ne zamerite, ako Vas zopet prosim za pomoč. Naj bi blage duše in misijonski prijatelji ne omagali in k dosedanjim podporam še novo dodali, čeprav je potreba in vseh koncih in krajih velika. Zato jim bo pa tudi Bog tem bolj poplačal.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (J. Kramarič).

Binkoštni misijonski praznik bolnikov

Sveti oče Pij XI. je Binkošti določil za misijonski praznik za bolnike vsega sveta.

Prijazno torej vabimo in prosimo vse drage bolnike, da na binkoštni praznik vse svoje trpljenje in molitve Bogu darujejo za misijone in za spreobrnjenje ubogih poganov. Dragi bolniki, združite svoje trpljenje in bolečine z zasluženjem Jezusovim in dobile bodo neskončno veljavo pred Bogom. Medtem, ko se daruje sveta maša v župni cerkvi, potaplajte svoje bolečine v kelih presv. Krvi in spremenile se bodo v zlate kapljice. Prav mnogo duš ubogih poganov lahko rešite na ta način.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Na priprošnje služabnice božje Marije* Terezije Ledóchowske smo bili v neki zadevi čudovito uslišani. E. S. B.

Pošiljam botrinski dar za odkup zamorčka v zahvalo, ker se nam je zdravjeboljšalo in ker smo dobili pomoč v neki zelo težki zadevi. Vse to pripisujemo priprošnji služabnice božje Marije Terezije. Naj ona afriškimi misijonom izprosi vedno novih podpor.

Prisrčna hvala ljubi grofici Ledóchowski za pomoč v treh obupnih zadevah. E. P., Južna Afrika.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se zahvaljujem za dobljeno pomoč v neki zelo važni zadevi. P. R., Ljubljana.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za prejeto milost pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime Stanislav.

Z. S., Gorizia.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Justina. Služabnici božji se še nadalje priporočam. J. K., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se priporoča: N. N., Jul. Benečija, za ljubo zdravje.

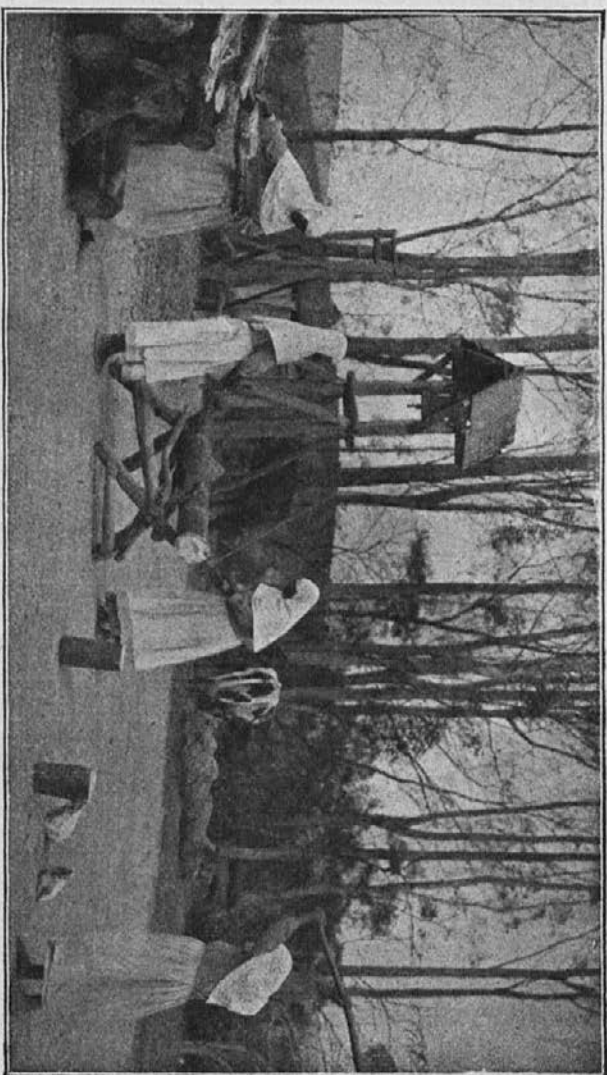
Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klavérja.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klavérja pod navadnimi pogoji:

dne 1. maja, sv. Filip in Jakob, apostola;

dne 24. maja, binkoštna nedelja.

Kako so pridne naše zamorske sestre